

Arrest

nr. 231 254 van 15 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 8 maart 2015, verklaart er zich op 9 maart 2015 een eerste maal vluchteling.

Op 16 juni 2015 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, waartegen verzoeker geen beroep aantekende.

1.2. Op 28 juli 2015 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

Bij 's Raads arrest nr. 212 622 van 21 november 2018 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 23 januari 2019 verklaart verzoeker zich een derde maal vluchteling.

Op 24 april 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen, waartegen verzoeker geen beroep aantekende.

1.4. Op 13 juni 2019 verklaart verzoeker zich een vierde maal vluchteling.

Op 5 september 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op 6 september 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp X (district X, provincie X). U bent een Hazara van etnische origine.

U verklaarde dat uw vader R.N. lang geleden door de Taliban werd vermoord. U woonde samen met uw moeder en jongere broer Ha.. U liep nooit school en bent analfabeet gebleven. Af en toe werkte u als landbouwer op de gronden van uw familie. U kwam niet al te vaak buiten. U zei dat de Taliban naar uw dorp kwamen om er jonge mensen voor de jihad te rekruteren. De eerste keer was u niet in het dorp, de tweede keer kon uw moeder u in huis verbergen en toen zij een derde keer kwamen, was u net aan het werk op uw gronden. Omdat uw moeder niet wou dat u door de Taliban werd meegenomen, werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld.

U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland waar uw vingerafdrukken op 21 januari 2015 werden genomen. Via een u onbekende reisroute bent u vervolgens naar België gekomen. Op 9 maart 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u een eerste keer internationale bescherming. U verklaarde minderjarig te zijn. U bleek niet in het bezit van enig document.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 16 juni 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en kwam daarbij tot de vaststelling dat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit de regio Jalrez. U diende geen beroep in.

U verliet België niet en deed op 28 juli 2015 een tweede verzoek om internationale bescherming. U wijzigde uw verklaringen op diverse punten. Zo zei u niet afkomstig te zijn van Syah Petaw maar van Sarchesma, een dorp dat eveneens in het district Jalrez gelegen is. U verklaarde ook te hebben gelogen over uw leeftijd en zei dat de echte naam van uw vader Hu. luidt. U zou ook niet altijd in Afghanistan hebben gewoond, zoals u eerder had beweerd. Toen u dertien of veertien jaar oud was, zou u naar Peshawar (Pakistan) zijn verhuisd, waar u twee jaar zou hebben gewoond alvorens naar Teheran (Iran) te verhuizen waar u nog eens vijf jaar zou hebben verbleven. U verklaarde dat jullie daar zonder documenten waren en dat u in de illegaliteit werkte. U riskeerde elk moment naar Afghanistan te worden gerepatrieerd. U zei niet naar Afghanistan terug te kunnen omdat u daar door de vijanden van uw vader dreigde te worden gedood. Uw vader zou eertijds de lijfwacht van een commandant van de groepering Harakat zijn geweest. Deze commandant vocht tegen de Russen, tegen andere groeperingen van de mujahedin en tegen de Taliban. Toen de commandant overleed, zou uw vader in 2007 zijn belaagd en enkele keren zijn beschoten door oude tegenstanders, waarna jullie Afghanistan verlieten. U verklaarde dat u in Afghanistan nog steeds de vijanden van uw vader diende te vrezen. Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een kopie van de taskara van uw vader, de enveloppe waarmee deze stukken vanuit Iran werden verstuurd, en uw medisch dossier.

Het CGVS nam op 31 januari 2018 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen in verband met uw herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Met het arrest 212622 van 21 november 2018 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, heeft u op 23 januari 2019 een derde verzoek om internationale bescherming ingediend. U zei deze keer dat u in Sarchesma geboren bent, dat u twee jaar in Pakistan verbleven heeft, dat u vervolgens een tijd terug was in Afghanistan en dat u daarna nog

twee jaar in Iran heeft gewoond. U wijzigt nogmaals uw asielrelaas en verklaart deze keer dat u van 20/01/1390 tot 20/12/1391 (10 maart 2012 tot 10 maart 2013) als bewaker werkte voor een bouwbedrijf in Sarchesma. U zegt dat het complex waar u werkte op een nacht door de Taliban aangevallen werd. Er werd hevig geschoten, magazijnen, containers en machines stonden in brand. U bent kunnen vluchten naar het huis van uw commandant, liet daar uw wapen achter en ging naar Iran. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, omdat de Taliban uw naam en foto hebben en naar u op zoek zijn. Ter staving van uw verklaringen legde u een kopie van uw werkbadge neer. U verwacht ook nog een attest in verband met uw tewerkstelling, maar had het nog niet ontvangen.

Op 24 april 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal uw verzoek niet-ontvankelijk, omdat u blijft vasthouden aan voorgehouden woonplaatsen voor uw komst naar België die reeds bij herhaling ongeloofwaardig bevonden werden, waardoor ook de nieuwe feiten die u inroept die zich daar afgespeeld zouden hebben aangetast zijn. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten deed u op 13 juni 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming. U verwijst bij dit nieuwe verzoek naar de problemen die u eerder uiteen zette, betreffende uw voorgehouden werk als bewaker voor een bouwbedrijf. U geeft ook aan dat u in België medicatie moet nemen. U legde geen nieuwe stukken voor om uw verzoek te staven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze **terugverwijzen naar zaken reeds uiteengezet in het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt afgelegd**, moet beklemtoond worden dat deze voorgehouden problemen reeds als ongeloofwaardig werden bevonden naar aanleiding van uw vorige verzoek. Het louter herhalen van iets dat reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld vermag het niet om uw kan op het verkrijgen van internationale bescherming groter te maken. Er werd namelijk geoordeeld dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt.

Daarnaast geeft u aan dat u heden medicatie neemt en dat uw mentale toestand niet goed is. U legde evenwel geen enkel stuk voor om dit te staven, en ondanks uw bewering als zouden er mogelijk dergelijke stukken bij uw advocaat liggen hebt u deze tot op heden niet nagestuurd. Het blijft daarom bij een blote bewering, die de kans niet aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In deze kan de argumentatie uit de beslissingen ten gronde naar aanleiding van uw vorige verzoeken geciteerd worden, dat in casu nog steeds van toepassing blijkt:

“Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke

verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 24 januari 2018 andermaal gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Jalrez.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het gelijkheidsbeginsel juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.2.2. Op 9 maart 2015 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij minderjarig is en dreigt gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban. Op 16 juni 2015 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing van de commissaris-generaal d.d. 16 juni 2015, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 28 juli 2015 dient verzoeker een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij wijzigt zijn herkomst uit het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak van het dorp Syah Petaw naar Sarchesma, stelt dat hij heeft gelogen over zijn leeftijd en over de naam van zijn vader, stelt dat hij op 13- of 14-jarige leeftijd naar Pakistan verhuisde waar hij twee jaar verbleef om vervolgens nog vijf jaar in Iran te verblijven, en hij voert aan dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van de vijanden van zijn vader. Hij legt tevens een aantal documenten voor. Bij 's Raads arrest nr. 212 622 van 21 november 2018 wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn gewijzigde verklaringen met betrekking tot zijn herkomst en verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België.

Op 23 januari 2019 dient verzoeker een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij na zijn verblijf gedurende twee jaar in Pakistan terugkeerde naar Afghanistan en daarna nog twee jaar in Iran heeft verbleven. Hij stelt dat hij als bewaker werkzaam was in een bouwbedrijf in Sarchesma, dat werd aangevallen door de taliban. Hij legt een werkbadge voor. Op 24 april 2019 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat hij slechts volhardt in verblijfplaatsen en een herkomst die reeds in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoeker tekende tegen deze beslissing van de commissaris-generaal d.d. 24 april 2019 geen beroep aan, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 13 juni 2019 dient verzoeker onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van zijn derde (volgend) verzoek om internationale bescherming en voert aan dat hij in België medicatie neemt en dat zijn mentale toestand niet goed is. Hij legt geen bijkomende documenten voor. Op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming aangezien verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het

tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

2.2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert dat waar verzoeker in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet in het kader van zijn voorgaande verzoek(en) om internationale bescherming, dit relaas reeds ongeloofwaardig werd bevonden en dat het louter herhalen van dit relaas de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen enkel objectief stuk voorlegt ter staving van zijn mentale gezondheidstoestand en/of zijn medicatiegebruik, zodat dit niet meer dan een blote bewering betreft. Hetzelfde geldt voor waar verzoeker dienaangaande als volgt stelt in zijn verzoekschrift: *“De littekens staan duidelijk te zien in zijn hand. Verweester neemt verzoeker kwalijk omdat hij nu geen medische stukken voorgelegd heeft over zijn mentale toestand. Verzoeker meent dat als medische stukken voorlegt dan zal verweester stellen dat in deze attesten niet vermeld staan hoe de psycholoog of de psychiater tot deze conclusie gekomen is. Welke methode hij of ze gebruikt heeft. Als de arts dit vermeld dan stelt verweester in alle haar beslissingen dat deze vaststellingen zijn gebaseerd op uw verklaringen. Verzoeker meent dat er geen attest nodig is in zijn geval. In zijn geval: een beeld duizend woord.”* (sic) Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Indien verzoeker meent dat hij mentale gezondheidsproblemen heeft en medicatie gebruikt die in het kader van de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming volgens hem van belang zijn, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze gezondheidsproblemen en dit medicatiegebruik aan de hand van objectieve stukken staft, *quod non*. Te dezen kan er bovendien dienstig op worden gewezen dat de Raad zich in het kader van verzoekers tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in zijn arrest nr. 212 622 van 21 november 2016 met betrekking tot de toen aangehaalde mentale problemen van verzoeker reeds oordeelde als volgt:

“Ter terechtzitting beklemt toont de verzoekende partij haar mentale problemen, en toont ze haar verminkingen. De Raad volgt de verzoekende partij evenmin in zoverre zij voorhoudt dat een vermeend trauma de vastgestelde vaagheden en lacunes kan verklaren. Zoals in de bestreden beslissing terecht gesteld, ontslaan mentale moeilijkheden de verzoeker om internationale bescherming niet van diens plicht tot medewerking met de asielinstanties. Uit de medische documenten met betrekking tot haar psychologische problemen kan niet blijken dat het oordeelsvermogen van de verzoekende partij ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om eenvoudige vragen waarmee gepeild wordt naar haar herkomst en verblijfplaatsen naar behoren te beantwoorden. De verzoekende partij laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).”

Het louter opnieuw aanhalen van mentale problemen en medicatiegebruik en een blote verwijzing naar littekens in verzoekers hand kunnen op zich geenszins een ander licht werpen op deze beoordeling.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het inhoudelijk bekritisieren van de eerdere beoordelingen van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming, doch hij laat na *in concreto* aan te tonen dat en/of op welke wijze het louter herhalen van en volharden in eerder aangehaalde vluchtmotieven in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale

bescherming een ander licht zou kunnen werpen op deze eerdere beoordelingen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig. Het verzoekschrift is inhoudelijk bovendien zo goed als identiek aan het verzoekschrift dat werd ingediend tijdens de beroepsprocedure in het kader van verzoekers tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming, bij de Raad gekend onder rolnummer RvV 217 658. In huidige verzoekschrift citeert verzoeker enkel uit een aantal bijkomende rapporten, die echter slechts algemene informatie bevatten die geen betrekking hebben op zijn persoon en die aldus niet volstaan teneinde de motivering in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

2.2.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus terecht als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In deze kan de argumentatie uit de beslissingen ten gronde naar aanleiding van uw vorige verzoeken geciteerd worden, dat in casu nog steeds van toepassing blijkt:

“Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 24 januari 2018 andermaal gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Jalrez.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.”

Te dezen wijst de Raad erop dat hij in het kader van verzoekers tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming dienaangaande in zijn arrest nr. 212 622 van 21 november 2018 tevens oordeelde als volgt:

“Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.”

De informatie geciteerd in onderhavig verzoekschrift (p. 6-12) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker. Aldus volstaat deze informatie op zich geenszins teneinde de door verzoeker voorgehouden herkomst en verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België alsnog *in concreto* aannemelijk te maken en/of teneinde op de hiervoor aangehaalde beoordelingen van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming een ander licht te werpen.

2.2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER